

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt XVII. Quàm sit necessarium homini iusto orandi studium, ex dictis colligitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

*Quàm sit necessarium homini iusto orandi studium,
ex dictis colligitur.*

HÆC igitur cum ita se habeant, facillè iam quiuis intelligat, quàm esse debeat homini Christiano familiare orandi studium: in quo aduersus diabolam præsidia nobis omnia sita sunt. Neque enim segnis & otiosa fides victrix vnquam futura est, sed ea quæ humilis, quæ perseuerans, quæ firma & constans, quæ per dilectionem operans, ardentè implorat auxiliatorem Deum. Si enim sine eius adiutorio, humana succumbit infirmitas: quanta nobis necessitas indicta est, vt hoc frequenti præcatione ambiamus? Ac nonnulla quidem misericordie benignitate largitur Deus, nec petentibus nec desiderantibus nobis: velut incredulis fidem; duris & inpenitentibus, cordis contritionem, ipsumque spiritum deprecandi. Sed quos iacentes semel erexit, captiuosque liberauit, nisi in oratione vigilantes, non suis communit præsidij. Nec enim vigilare sat est, cum & habere superbia suas possit excubias: sed oratione opus est, quemadmodum habet Domini præceptum: *Vigilate & orate, ne intretis in tentationem.* Quo fit vt hoc remisso & languente orandi studio, facillè rursus captiuam prauis desiderijs animam, humane prædo salutis abducatur. Neque verò accidere homini periculosior tentatio potest, quàm si orare nõ delectet. Etenim cum in propinquo vigilet hostis, quonam modo non ab illo protinus rapiatur inermis repertus, & ipso orandi fastidio deuotioni præparatus? Quod periculũ cum impendere homini iusto Propheta prospexisset, orando nos docuit, quid timere, & quid sæpe orare deberemus. Domine Deus meus (inquit) in te speraui, saluum me fac ex omnibus persequẽtibus me, & libera me: nequãdo rapiat, vt leo, animam meam, dum non est qui redimat,

Matth. 26.

Psalm. 7.

dimat, neque qui saluum faciat. Hoc etiam perfecta
 anima dicit, Cui solius diaboli (inquit Augustinus) *In Psalm. 7.*
 fraudulentæ insidiæ cauendæ sunt: hoc illa (inquã) ani-
 ma dicit, quæ postea dicere aude: Domine Deus meus,
 si feci istud, si est iniquitas in manibus meis; si reddidi
 retribuendis mihi mala, quippe hoc illorum est, qui-
 bus præcipitur: Estote perfecti, sicut pater vester cæle-
 stis perfectus est, qui facit Solem suum oriri super bo-
 nos & malos, & super iustos pluit & iniustos. Cur ergo
 tam studiosè atque sollicitè perfecta iam anima preca-
 tur, vt adhuc salua fiat? Nequando rapiat (inquit) vt
 leo, animam meam, dum non est qui redimat, neque
 qui saluum faciat: id est, ne rapiat, dum tu non redimis,
 neque saluum facis. Si enim Deus non redimat, neque
 saluum faciat; ille, nemine obistente, rapit. vnde & alio
 loco quò sit confugiendum ostendens, Eripe me (in- *Psalm. 143.*
 quit) de inimicis meis Domine, ad te confugi; doce me
 facere voluntatem tuã, quia Deus meus es tu. Spiritus
 tuus bonus deducet me in terram rectam. & aliàs: Do- *Psalm. 5.*
 mine deduc me in iustitia tua propter inimicos meos,
 dirige in conspectu tuo viam meã. & iterum: Illumina *Psalm. 12.*
 oculos meos, ne vnquam obdormiã in morte; nequan-
 do dicat inimicus meus, præualui aduersus eum. Idcir-
 co & quotidiana, & omnibus psallendi horis frequens
 Ecclesiæ precatio est: Deus in adiutorium meum in- *Psalm. 34. 39.*
 tende: Domine ad adiuuandum me festina. Quæ qui- *69.*
 dem & illius pientissimi ac vigilantissimi Prophetæ esse
 solebat oratio. Vti & illa in eodem Psalmo: Ego verò *Psalm. 39. 69.*
 egenus & pauper sum, Deus adiuua me: Adiutor meus
 & liberator meus es tu, Domine ne moreris. Quan-
 quam enim gratiã Dei iustificatus erat, tamen naturæ
 imbecillitatem, vitiumque inueteratum, & diaboli cir-
 cum circa stementis conatus agnoscēs, seque in ijs quæ
 propria sunt, ante suos oculos constituens, egenum se
 & pauperem, atque adiutrice Dei manu egere, confi-
 tetur:

tetur : & vsque adeo id quidem, vt nec differri patiatur auxiliū, nullas videlicet de hoste suo sperans inducias. Domine, inquit, ne moreris. Ideoq. sic oratio exercitatus esse debet fidelis, vt simulatq. aliqua tēratione pulsatur, promptissimè possit ad eum recurrere, cui dicitur : Benedictus Dominus Deus, qui docet manus meas ad praelium, & digitos meos ad bellum. Alioqui quemadmodum ciuitas (ait Chrysostomus) quæ muris cincta non est, facilè venit in potestatem hostium, propterea quòd prorsus absit id quo fuerat hostium incurfus arcendus : sic & animam non munitam precibus, diabolus facilè in suam redigit ditionem, nec multo negotio omni genere scelerum implet. Nam ad animam quidem precibus munitam, non audet propius accedere, metuens robur ac fortitudinem, quam illi deprecatio subministravit : magis vegetas animum, quàm cibus vegetat corpora. Et rursus in eadem oratione : Si quis dicat, inquit, animæ neruos esse deprecationem, mea quidem sententia videbitur verum dicere. nimirum, quemadmodum corpus neruis coheret, currit, stat, viuit, & compactum est ; aded, vt si neruos incideris, vniuersam corporis harmoniam dissoluetis in idem animæ per sanctas preces sibi constant & compinguntur, ac pietatis cursum facilè peragunt. Est igitur oratio in maximis vitæ periculis salutis causa, libertatis conseruatricis, vitæ & immortalitatis conciliatrix, animæ robur, Ecclesiæ murus, qui rumpi non possit, munimentum inconcussum ; dæmonibus quidem formidabile, pijs verò omnibus & necessarium omnino & saluiferum.

CAPVT XVIII.

Quantum presidij sit in Ecclesia Christi, aduersus spiritualium nequitiarum incurfus.

QUEMADMODVM autem potest quis bene etiam omni genere armorū instructus, ab hoste capi,

Psalm. 143.

*De Orat.
Lib. 2.*